

3:e sön efter påsk -2020 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Psalt 100; Jes. 40:25-31; 1. Pet. 2:11-20; Joh 16:16-22; III Joh 14:1-12

Jesus har undervisat på mångfaldigt sätt och fört fram en mängd läror. Somligt, som t.ex. den gyllene regeln – ”allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni också göra för dem” (Matt. 7:12) – uppskattas och tas emot som visdomsord av de allra flesta människor. Men så finns det en del Jesusord som väcker särskild anstöt; bibelord som kristendomens fiender inom och utom kyrkosamfunden häftigt opponerar sig emot, försöker omtolka och bortförklara på de mest otroliga sätt. I dagens evangelium möter vi ett uttalande som angripits mer än de flesta andra, ja kanske är detta bibelord den vers som angripits mest av alla överhuvud taget. Det bibelord jag syftar på är ett som uttalas av Jesus själv, då Han säger: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (v 6).

Att världsmänniskor, ateister och uttalade kristendomskritiker motsäger Jesus på denna punkt är naturligtvis ingenting att förvåna sig över. Desto märkligare och mer skrämmande är det att präster och biskopar inom kyrkosamfunden också förnekar det Jesus säger om frälsningens väg.

Den falska kyrkan menar att de olika religionerna alla leder till himlen

Det har blivit en allt vanligare uppfattning bland präster och företrädare för Svenska kyrkan och andra kyrkosamfund i vårt land, att kristendomen endast är *en* bland andra religioner. Den är inte den enda sanna och frälsande religionen, kanske inte ens den främsta. Man använder ibland bilden av ett berg för att åskådliggöra hur man ser på de olika religionerna. ”Gud bor högst upp på berget”, säger man, ”och de olika religionerna är olika vägar upp till toppen.” Vägarna slingrar sig uppför berget på olika sidor om det, men strålar samman hos Gud på bergets topp.

P.g.a. Svenska kyrkans uppenbara avfall från kristen tro är det idag inte så få som blir romersk-katolska konvertiter. Påvens kyrka är det ju ändå något med, tänker man. Den är världsvid med över en miljard medlemmar, har en lång historia och låter sig inte så lätt påverkas av tidens moralupplösande trender. Här finner man t.ex. ett värn mot aborter och homosexualitet. Vad säger då den romersk-katolska kyrkan om Jesu ord: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Joh. 14:6)? Hävdar man att ingen frälsning finns vid sidan av tron på Jesus?

Så har man visserligen lärt fram till det Andra Vatikanconciliet, det stora kyrkomöte man höll på 1960-talet. Tron på Jesus *och* de ur denna tro framsprungna gärningarna, är det som frälser, har man traditionellt hävdad; alltså inte tron allena, utan *och* gärningar. Men att det inte finns någon frälsning utanför kyrkan, har man alltid hävdad. I och med detta concilium har man emellertid nu, i dessa yttersta av tider, ändrat sig och blivit en synkretistisk kyrka, där man erkänner de andra religionerna som bärare av det gudomliga ljuset. Detta ljus lyser visserligen starkast i den romersk-katolska kyrkan, sedan lite svagare i de ortodoxa kyrkorna, sedan ännu lite svagare i de protestantiska kyrkorna, och sedan ytterligare lite svagare i de icke-kristna religionerna – men ändå fullt tillräckligt för att man där ska kunna bli frälst. I själva verket har alla människor tillgång till detta ljus genom samvetets röst, och genom att följa denna röst tillräckligt troget blir man frälst.

Påvekyrkan öppnar här för möjligheten för onådade hedningar att bli frälsta på lagens väg, genom att troget följa samvetets röst och på det sättet göra Guds vilja. Men vad säger den Heliga Skrift om detta? Paulus är glasklar i Romarbrevet. Angående hedningarna står det att de kommer att dömas skyldiga och bli förtappade (Rom. 2:12) eftersom de brutit den lag som finns i deras hjärtan (Rom. 2:15). Paulus skriver att ”ingen rättfärdig finns, inte en enda” (Rom. 3:10), alla har syndat och står under Guds dom (Rom. 3:23). Det enda hoppet att bli frälst är att åkalla Herrens namn, och det kan man bara göra genom att evangeliet predikas för en (Rom. 10:13–15). ”Tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi ord” (Rom. 10:17). Där evangeliet ännu inte nått fram föds, lever och dör människor i andligt mörker under Guds dom.

Vi har nu sett några exempel på förvrängningar av Jesu budskap. Men hur lär då Guds ord? Vad säger den sanna kyrkan, den som är sin Herre trogen, i dessa ting? Den hävdar med klara

och otvetydiga ord likt aposteln Petrus, som ställdes inför det judiska stora rådet (Apg. 4:5–12), att det bara finns en Frälsare, en enda möjlighet till frälsning.

Hos ingen annan än Jesus finns frälsningen

Det berg där Gud bor, som jag tidigare bildligt talade om, är omöjligt att bestiga. Gud ”bor i ett ljus dit ingen kan komma, och som ingen människa har sett eller kan se” (1 Tim. 6:16). Och skulle någon människa föras fram i Guds närhet skulle hon genast förgås p.g.a. sin synd. Inte ens Mose, den man som i gamla förbundet fick umgås med Gud mer förtroligt än någon annan, fick se Gud. Herren sade till Honom: ”Men mitt ansikte kan du inte få se, ty ingen människa kan se mig och leva” (2 Mos. 33:20).

Men nu är det så att Gud själv stigit ned från det obestigliga berget. Människosonen, den andra personen i gudomen, har kommit till oss med himmelsk nåd och sanning. Johannes Döparen såg detta i profetisk klarsyn och sade: ”Den som kommer ovanifrån är över alla. Den som kommer från jorden är av jorden, och av jorden talar han. Den som kommer från himlen är över alla. Vad Han har sett och hört vittnar Han om” (Joh. 3:31–32).

Jesus kommer alltså som ett ögonvittne, en förstahandskälla, och vittnar om de himmelska tingen – inte minst om det eviga frälsningsrådslutet att genom Sonens offerdöd skulle människosläktet återlösas. ”Människosonen”, säger Jesus, ”har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många” (Matt. 20:28).

Anledningen till att det endast finns en väg till Himmelen

Att det endast finns frälsning i Jesu namn, att det inte finns ”under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta” (Apg. 4:12), beror på att det bara finns ett offer som kan utplåna synden. Det finns bara en lösepenning, och det är Människosonen själv, som framburit sig själv och med sitt dyra blod, sitt eget liv, friköpt oss från döden, från djävulen och från själva helvetet. Förkastas denna lösepenning, då finns det inte längre någon räddning, ingen frälsning. I Jesu namn, iklädda Hans rättfärdighet, får vi fara till himlen, men i våra egna syndfulla namn måste vi alla fara till helvetet.

Skriften lär oss nämligen, att en syndare, som ska straffas för sin synds oändliga straffvärde och skuld måste bortkastas i det yttersta mörkret för att där pinas för evigt. Där måste han betala sin skuld till sista kronan, d.v.s. tills allt är betalt (Matt. 18:34), vilket inte i evighet kan ske. Alltså måste syndaren vara förtappad i all evighet om det inte genom *tillräkning* går att gottgöra skulden.

När Jesus hängde på korset samlades alla människors skuld på Honom. Alltsammans tillräknades Honom. De eviga straffen koncentrerades, förtätades och förhöjdes till oändlig bitterhet och svårighet då de ökades i höjd och djup. På det sättet kunde de eviga kvalen förkortas i tid, så att allt gottgjordes under timmarna på Golgata. Endast en person som själv är evig kunde tömma hela vredesbägaren på några timmar. Jesus Kristus, Guds evige Son, är den fullkomliga hjälten som kämpade och vann seger på Golgata. Guds rättfärdighet, som kräver fullkomlig gottgörelse innan den kan efterskänka och utstryka syndaskulden, hade fått sitt.

Därför dömer Gud rättvist då Han frikänner den som blivit friköpt genom lösepenningen. Guds nådefulla, barmhärtiga sätt, evangeliets sätt, är samtidigt det rättvisa sättet. Lammets blod är nyckeln in i själva himlen. Tro på Jesus och Hans underbara löften och det ska vara dig som du tror! Han säger: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (v 6) – men – ”den som tror på mig ska inte gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh. 3:16).

Amen.